

РЕШЕНИЕ

№ 598

гр. Пловдив, 11.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Кристина Янк. Табакова

при участието на секретаря Радка Ст. Цекова
като разгледа докладваното от Кристина Янк. Табакова Гражданско дело №
20225330101852 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба на „Кредит Инс“ АД, ЕИК
205997727 против А. Д. Д., ЕГН *****, с която са предявени обективно съединени –
главни установителни иски с правна квалификация по чл. 422, ал. 1, вр. с чл. 415, ал. 1
ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 9, чл. 10, чл. 11, чл. 33 ЗПК и чл. 6 ЗПФУР, чл. 86
ЗЗД и евентуален осъдителен иск по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че на .....г. между страните възникнало облигационно
правоотношение по договор за потребителски кредит „.....“ № ....., сключен под формата
на електронен документ, при спазване изискванията на ЗПФУР, ЗПУПС, ЗЗД и ЗЕДЕУУ.
Съобразно подадената заявка, на ответницата била предоставена сумата от 2000 лева, която
била усвоена в деня на сключване на договора на каса в офис на „Изипей“ АД.

Съгласно условията на договора, ответницата следвало да върне предоставения
кредит, ведно с договорна лихва, при фиксиран годишен лихвен процент от 36 % и такса
„Гарант“, като общият размер на задължението бил в размер на 3728 лева, платим ведно с
главницата на дванадесет месечни вноски, с падеж на последна вноска– .....г.

Посочва се, че ответницата избрала ищецът да осигури гарант за ползване на кредита,
при което на основание т. 4 от договора, към месечната вноска била начислена и такса
„Гарант“. В тази връзка бил налице договор за предоставяне на гаранция по потребителски
кредити от .....г. между ищеца и „Бикнел Корп“ ООД, при което последният гарантирал
вземанията на кредитора, който от своя страна събирал таксата за гаранция от
кредитополучателя. Според чл. 1, ал. 3 от договора помежду им, дружеството - гарант се
задължило да плати сумите по просрочени задължения, при определени условия.

Първите четири вноски по кредита - с падежи, съответно на .....г., ...г., ...г. и ..г.,
били изцяло погасени от ответницата. С извършените плащания била погасена част от
главница в размер на 666.68 лева, като претендираната сума от 1332.32 лева се явявала
остатък от непогасената главница.

Твърди се, че към .....г., кредитополучателят не е осъществил никакво последващо плащане по вноските на кредита, падежите на които били настъпили.

Поради липса на изпълнение, ищецът се снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 13620/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XII граждански състав, за следните суми: **1333.32 лева** – главница; **192 лева** – договорна лихва за периода .....г. – .....г. и **156.24 лева** – обезщетение за забава за периода 26.08.2020 г. – 17.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от постъпване на заявлението в съда – 23.08.2021 г. до окончателното погасяване и разноси, връчена редовно по реда на чл. 47, ал. 5, вр. с ал. 1 ГПК, при което възникнал правен интерес от предявяване на настоящите искове. Моли се за уважаването им. Претендират се разноските в заповедното и настоящото производство.

В условията на евентуалност, в случай, че не се установи наличие на валидно облигационно отношение, се моли за присъждане на главница от 809.83 лева – като получена без основание и предвид съобразяване на извършеното частично плащане в размер на 1190.17 лева, ведно със законната лихва от постъпване на исковата молба в съда – 09.02.2022 г. до окончателното ѝ погасяване.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответника, в който изразява становище за допустимост, но за неоснователност на предявените искове. Не оспорва сключването на процесния договор, както и твърдението, че в изпълнение на задълженията си по него ответницата е заплатила първите четири вноски в общ размер от 1242.68 лева. Заявява, че договорът е недействителен на основанията, посочени в писмения отговор.

Счита, че клаузата за годишния процент на разходите е нищожна, доколкото в договорения ГПР от 49.7 % не била включена таксата „гарант“, описана в погасителния план. Ако същата била включена в ГПР, то оскъпяването на кредита щяло да надвиши императивното изискване на чл. 19, ал. 4 ЗПК – 50 %, поради което клаузата ще е нищожна на основание чл. 19, ал. 5 ЗПК. Сочи, че в ГПР се включват, както възнаградителната лихва, така и всички останали разходи по кредита, поради което счита, че нищожността на клаузата влече и нищожност на всички договорни разпоредби, вменияващи за плащане подобен род задължения. Оттук следвало, че не се дължи възнаградителна лихва в размер на 192 лева.

Неправилното посочване на ГПР водело до нарушаване и на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, което било основание договорът да бъде обявен за недействителен съгласно разпоредбата на чл. 22 ЗПК. Посочва, че в този случай потребителят следвало да върне единствено заемната сума, като всички останали разходи и такси не били дължими.

На следващо място, таксата „гарант“ не се дължала, доколкото ответницата не била дала своето съгласие да бъде сключен договор за предоставяне на гаранция и не била овластила кредитора си да сключи такъв договор. Излага съображения за недействителност на договора за предоставяне на гаранция на основание чл. 21, ал. 1 ЗПК, тъй като с него кредитополучателят се натоварвал с допълнителни парични задължения със завишаване на ГПР, като по този начин се заобикаляла разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Счита, че възнаградителната лихва и таксата „гарант“ не се дължат поради нищожност на клаузата за ГПР, недействителност на договора и нищожност на договора за предоставяне на гаранция поради сключването му при заобикаляне на закона. В тази връзка, дължима била единствено заемната сума от 2000 лева, която не била покрита изцяло. Претенцията за главница, обаче също била неоснователна, доколкото с писмения отговор предявява възражение за прихващане.

На следващо място, оспорва като неоснователна и претенцията за заплащане на обезщетение за забава поради обстоятелството, че при недействителен договор, неплатената част от заемната сума – чл. 23 ЗПК, се връща на плоскостта на неоснователното обогатяване

на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

Твърди, че в случая обезщетението за забава се претендира преди образуване на заповедното производство, без да е отправена покана, от което следва, че не е налице забава, като се позовава на разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 5/21.11.2019 г. по тълк. дело № 5/2017 г. ОСГТК на ВКС.

С оглед изложеното, моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и с оглед изявленията на страните, намира от фактическа и правна страна, следното:

Със заповед за изпълнение на парично задължение № 7341/24.08.2021 г. по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 13620/2021 г. на ПРС, XII гр. с-в, е разпоредено ответникът да заплати на „Кредит Инс“ АД, следните суми: **1333.32 лева** – главница, дължима по Договор за потребителски кредит „.....“ № ..... г.; **192 лева** – договорна лихва за периода .....г. – .....г. и **156.24 лева** – обезщетение за забава за периода 26.08.2020 г. – 17.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от постъпване на заявлението в съда – 23.08.2021 г. до окончателното ѝ погасяване и разноси.

Заповедта е връчена по реда на чл. 47, ал. 5 вр. с ал. 1 ГПК, а исковете, по които е образуван настоящият процес, са предявени в месечния срок по чл. 415, ал. 1 ГПК и съответстват на вземанията по заповедта за изпълнение.

Ето защо и съдът намира, че предявените установителни иски по реда на чл.422 ГПК са допустими, тъй като са предявени в срок, имащо за предмет същите вземания.

Относно тяхната основателност, съдът намира следното:

Съдът приема, че по делото е безспорно установено, че между „Кредит Инс“ ООД като кредитодател и ответника като кредитополучател е подписан Договор за потребителски кредит „.....“ № .....от .....г. С посочения договор на ответника е предоставена заемна сума в размер на 2000 лева. Уговорена е договорна лихва с фиксиран годишен лихвен процент по заема от 36.00 %, а годишният процент на разходите (ГПР) е 49.70 %. Кредитополучателят се е задължил да върне сумата на 12 месечни погасителни вноски, от които 11 месечни вноски в размер на 310.67 лева всяка и една последна вноска в размер на 310.63 лева, с падеж: .....г. В чл. 4 от Договора е посочено, че кредитополучателят е избрал кредитодателят да ангажира дружество гарант, за гарантиране връщане на вноските му по кредита, за което се е съгласил да заплати в полза на кредитодателя „такса гарант“, разсрочена към месечните му вноски, съгласно приложен към договора, погасителен план, а именно: такса гарант в общ размер на 1440 лева, разсрочена на дванадесет месечни вноски, съвпадащи с месечните вноски по кредита, всяка в размер на 120 лева.

По делото са приети Общи условия на Кредит Инс ООД /л.14-18/. Съгласно разпоредбите на Раздел VIII Гаранция по кредит от Общите условия, с цел гарантиране и обезпечаване погасяването на всички дължими и изискуеми вземания на кредитодателя към кредитополучателя, последния следва да представи лично или по пощата с препоръчано писмо оригинал на банкова гаранция, покриваща пълния размер на дължимата по кредита сума. Гаранцията следва бъде предоставена до три дни след одобрение на кредита, като в случай, че същата отговаря на всички законови изисквания, кредитодателят ще предостави в полза на кредитополучателя одобрената сума. Кредитодателят не е длъжен да приеме представената от кредитополучателя банкова гаранция, ако същата отговаря на изискванията на закона. /чл.8.1/. Според чл.8.2. от Общите условия, *предоставянето на гаранция е задължително условие за отпускане на кредита*. Според чл. 8.4. от Общите условия, в случай, че кредитополучателят не успее или не желае да предостави посочено обезпечение, кредитодателят може да предостави на кредитополучателя гаранция от

посочено и одобрено от страните дружество гарант. В този случай, кредитодателят се задължава да събира дължимите гаранционни такси от името на избраното от кредитополучателя дружество гарант, като същия урежда отношенията си с дружеството гарант, съгласно условията на договор, сключен помежду им.

По делото като писмено доказателство е приет и Договор за предоставяне на гаранция по потребителски кредит, сключен между „Кредит Инс“ АД, като кредитодател и „Бикнел Корп“ ООД, като дружество – гарант, с който дружеството гарант се задължава да гарантира вземания на Кредитодателя по отпуснати потребителски кредити, съгласно сключени Договори за потребителски кредити между Кредитодателя и Кредитополучателите, ако тази опция е била избрана от съответния кредитополучател при подаване на заявката му за отпускане на кредит и същата е била одобрена. В чл. 7 е посочено, че за поемане на задълженията, Кредитодателят дължи възнаграждение на дружеството гарант, в размер на договорената „такса гаранция“ за всеки отделен кредит, заплащана от кредитополучателя.

По делото е прието заключение на съдебно - счетоводна експертиза, по което вещото лице е посочило, че „Кредит Инс“ АД е превело на ответника сумата от 2000 лева, на ....г., чрез платежна система „Изи Пей“, с основание за превода „Договор ...../.....“. Вещото лице сочи още, че в счетоводството на ищеца са отразени извършени плащания по договора за кредит, в общ размер на **1190.17 лева**, разпределени, както следва: 666.68 лева – платена главница, 96 лева – платена договорна лихва, 409.01 лева – платена такса гарант и 18.48 лева – платена законна лихва. Вещото лице установява и, че към датата на депозиране на заявлението в съда – 23.08.2021 г., размерът на задължението на ответника към ищеца по пера е, както следва: 1333.32 лева – главница, 192 лева – договорна лихва, 156.24 лева – законна лихва.

Относно действителността на процесния договор за кредит:

„Кредит Инс“ АД представлява финансова институция по ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Това означава, че дружеството предоставя кредити, което го определя като кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗПК. Въз основа изложеното се налага извод, че сключеният между страните договор по своята правна характеристика и съдържание представлява договор за потребителски кредит, поради което неговата валидност и последици следва да се съобразят с изискванията на специалния закон - ЗПК в релевантната за периода редакция.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т.20 и ал.2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договарът за потребителски кредит е недействителен.

Съгласно чл. 22 ЗПК вр. чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК договор за потребителски кредит е недействителен, ако не са посочени приложимият лихвен процент и условията за прилагането му. В случая, в договора е посочено, че лихвеният процент е фиксиран – 36.00 %. Липсва обаче разпоредба за условията за прилагането му. Липсва уточнение за базата, върху която се начислява лихвеният процент – дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница, както и размер на лихвения процент на ден, т.е. не става ясно как е разпределян лихвеният процент във времето - върху цялата дължима главница или е съобразно поетапното ѝ намаляване. Оттук не става ясно как е формирана възнаградителната лихва. Принципно при фиксирана лихва не се прилага изискването за предоставяне информация за последователността на разпределяне на вноските между различните неизплатени суми. Но това изискване е относимо към чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, а не към чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК. Без значение дали лихвеният процент е фиксиран или променлив, следва в договора за кредит да са посочени условията (начините) за прилагането

му. Това изискване не е изпълнено.

Не е спазено и изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Разпоредбата сочи, че договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Според дадената дефиниция в § 1, т. 2 от ДР на ЗПК – „Обща сума, дължима от потребителя“ е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита на потребителя, които пък представляват всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и *всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит*, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Съгласно чл.8.2. Общите условия на кредитодателя, предоставянето на гаранция е задължително условие за отпускане на кредита. Поради тази причина, с това допълнително плащане на „такса гарант“ се покриват разходи във връзка със задължението за предоставяне на сумата и следва да бъдат включени в ГПР, съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК, при което същият би надхвърлил законовото ограничение, вземайки предвид сегашния му размер и съотношението между главницата, възнаградителната лихва от 36.00 % и таксата за възнаграждението за гаранта, представляващо 70 % от заема.

Поради изложеното, посочения в договора годишен процент на разходите от 49.70 % и обща дължима сума не отговарят на действителните такива. Посочените в договора за кредит по-ниски стойности на ГПР, представляват невярна информация и следва да се окачестви като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68г, ал. 4 ЗЗП във вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. /В този смисъл: Решение № 682 от 7.07.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 880/2020 г.; Решение № 1375 от 22.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1983/2019 г.; Решение № 220 от 18.02.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2957/2019 г.; Решение № 1411 от 29.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1207/2019 г.; Решение № 1510 от 13.12.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2373/2019 г. и Решение № 33 от 8.01.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2344/2019 г./

Налице е и **друго нарушение**, тъй като в договора кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР. Липсва обаче ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият от **49.70 %**/. Посочената годишна фиксирана лихва от 36.00 % не е ясно как точно се съдържа и как е изчислена по отношение на общия ГПР.

Посочването само с цифрово изражение на процента ГПР не е достатъчно, за да се считат спазени законовите изисквания. Целта на цитираната разпоредба на чл.11, т.10 ЗПК е **на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите**, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи **информиран и икономически обоснован избор** дали да го сключи.

Поради това в договора трябва да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, **но изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които дължникът ще направи и които са отчетени**

при формиране на ГПР. Поставянето на кредитополучателя в положение да тълкува всяка една от клаузите в договора и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита, невяклучена в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено с чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК /в т см. - трайната практика на Окръжен съд Пловдив - Решение № 242/18.02.2016 г. по гр. д. № 45/2016 г.; Решение № 1561/30.11.2016 г. по гр. д. № 2355/2016 г.; Решение № 656/ 26.05.2017 г. по гр. д. № 499/2017 г.; Решение № 336/13.03.2018 г. по в. гр. д. № 3025/2017 г. и др./.

Следователно процесният договор е недействителен, на основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД. За разлика от унищожаемостта, която се инициира от съответната страна, за нищожността съдът следи служебно и при констатиране се позовава на същата в мотивите при обсъждане основателността на исквете.

Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи, вкл. и „такса гарант“, доколкото същото се явява „друг разход по кредита“.

С оглед недействителността на договора за потребителски кредит и в съответствие с приетите по делото писмени доказателства се установява, че ищецът е предоставил в заем на ответника сума в размер на 2000 лева, която е уговорена в процесния договор за потребителски кредит. Съгласно договора, крайният срок на договора е .....г., на която дата е падежът на последната вноска по кредита.

Към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 23.08.2021 г., крайният падеж по договора е настъпил.

Съдът, намира, че тъй като Договора за потребителски кредит от .....г., е приет за недействителен, съгласно чл. 23 ЗПК, потребителят връща само *чистата стойност на кредита, което е заемната сума, но не и лихви или други разходи, като връщането ѝ се осъществява по правилата на неоснователното обогатяване*, тъй като договорът е нищожен, респ. получената от него заемна сума е усвоена при липса на правно основание за това.

За разлика от унищожаемостта, която се инициира от съответната страна, за нищожността съдът следи служебно и при констатиране се позовава на същата в мотивите при обсъждане основателността на исквете. Имайки предвид последиците ѝ, съгласно чл. 23 ЗПК, потребителят – ответник *дължи връщане само на чистата стойност по заема, но не и лихви или други разходи*, като платените суми следва да бъдат отнесени за погасяването на главницата.

Относно размера на задълженията и погасените суми, по делото е прието заключение на съдебно – счетоводна експертиза, прието като компетентно изготвено и неоспорено от страните, от което се установява, че на ответника е отпуснат от „Кредит Инс“ АД заем в размер на 2000 лева по Договора за потребителски кредит „.....“ № ...../.....г., която сума му е предадена, чрез платежната система „Изи Пей“ в пълен размер на .....г. Вещото лице установява още, че до датата на подаване на заявлението в съда 23.08.2021 г., при „Кредит Инс“ АД са отразени постъпили плащани от ответника в общ размер на **1190.17 лева**, като след датата на подаване на заявлението в съда, не е отразено в счетоводството при ищеца, да са извършени други плащания.

Ето защо, съдът намира, че със заплатената от ответника сума в общ размер на 1190.17 лева, следва да се покрие част от претендираната главница в размер на 1333.32 лева, като остава непогасен остатък за главница в размер на **809.83 лева** (2000 лева – 1190.17 лева). В този смисъл е и практиката на ПОС: Решения по в.гр.д.№ 1063/20г.; в.гр.д.№ 653/2020 г.; в.гр.д. № 2151/2020 г.; в.гр.д.№ 2269/2020 г.; в.гр.д.№ 1389/2020 г. и в.гр.д.№ 1222/2020 г.

Ето защо и, предявеният установителен иск за заплащане на сумата от 1333.32 лева – главница по Договор за потребителски кредит „.....“ № ...../.....г., следва да бъде отхвърлен за разликата над 809.83 лева.

При това положение съдът намира, че предявеният установителен иск следва да се уважи, като се признае за установено съществуването на вземането на ищеца за сумата от **809.83 лева** – главница, представляваща задължение по Договор за потребителски кредит „.....“ № ...../.....г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 23.08.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

След като съдът достигна до извод за недействителност на договора, съгласно чл. 23 ЗПК – сумата за възнаградителна лихва не се дължи, поради което предявения иск за заплащане на възнаградителна лихва от 192 лева, за периода от 25.08.2020 г. – 25.03.2021 г., ще се отхвърли също като неоснователен.

По делото не са ангажирани доказателства за покана до ответника за връщане на посочената сума, преди датата на подаване на заявлението – 23.08.2021 г., което се счита, за покана за връщане на сумата при начална липса на основание.

Поради тази причина, ще се отхвърли предявения иск за заплащане на обезщетение за забава в размер на 156.24 лева, за периода от 26.08.2020 г. – 17.08.2021 г., като неоснователен.

Относно разноските:

Съгласно т. 12 от ТР № 4/18.06.2014г. на ВКС, ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. В мотивната част на тълкувателното решение е указано, че съдът по установителния иск следва да се произнесе с осъдителен диспозитив и за разноските, сторени в заповедното производство, тъй като с подаване на възражение от длъжника изпълнителната сила на заповедта за изпълнение в частта ѝ относно разноските отпада.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК в полза на всяка от страните по делото следва да се присъдят разноски по съразмерност на уважена и отхвърлена част от исковата претенция.

Ищецът е направил искане и е представил доказателства за сторени такива в размер на – 100 лева – ДТ, за ССЕ – 200 и за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева. От разноските от общо 700 лева, по съразмерност, за исковия процес на ищеца се дължат 337.11 лева.

Следва да се присъдят и разноски за заповедното производство /т. 12 на ТР № 4/2013 на ОСГТК на ВК/. Те са в размер на 33.63 лева – ДТ и 335 лева - адвокатско възнаграждение. По съразмерност се дължат 177.53 лева.

Ето защо и, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да се присъдят направените разноски за заповедното – **177.53 лева** и исковото производство – **337.11 лева**, или в общ размер от **514.64 лева**, съразмерно с уважената част от иска.

Ответникът претендира разноски за исковото производство, изразяващи се в определяне на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 ал. 2 от Закона за адвокатурата.

В исковото производство, ответникът е представляван от свой пълномощник в процеса, на когото той не е заплатил хонорар, в която връзка същият моли за определяне на неговото възнаграждение на основание чл. 38 ал. 2 от Закона за адвокатурата. В представения договор за правна защита и съдействие на ответника е посочено, че той се

представлява бесплатно от .....Д. Б., поради затрудненото си материално положение, което по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА представлява основание за оказването му на безплатна адвокатска помощ. Изрично в подобни хипотези законодателят е предвидил възможността съдът да определи размер на адвокатското възнаграждение, което с оглед цената на иска тук следва да бъде изчислено – съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/ 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, действаща към деня на сключване на договорите, като същото възлиза на 468.15 лева, от което следва да се определи в размер на **242.69 лева**, съразмерно с отхвърлената част от исквете. Посочената сума следва да се присъди в полза на ....Б., а не на ответника, с оглед на обстоятелството, че последният не е реализирал този разход.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че А. Д. Д., ЕГН ***** **дължи** на „КРЕДИТ ИНС“ АД, ЕИК 205997727, сумата от **809.83 лева** (осемстотин и девет лева и осемдесет и три стотинки) – представляваща дължима **главница** по Договор за потребителски кредит „.....“ № .....от .....г., ведно със **законната лихва**, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 23.08.2021 г. до окончателното ѝ погасяване, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за установяване на дължимост на главница на сумата над 809.83 лева до пълния предявен размер 1333.32 лева, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за установяване на дължимост на сумата в размер **192 лева** - възнаградителна лихва за периода .....г. – .....г.; като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за установяване на дължимост на сумата в размер на **156.24 лева** – обезщетение за забава за периода 26.08.2020 г. - 17.08.2021 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение № 7341 от 24.08.2021 г. по ч.гр.д. № 13620 по описа на ПРС за 2021 г., XII гр. с.

ОСЪЖДА А. Д. Д., ЕГН ***** **да заплати** на „КРЕДИТ ИНС“ АД, ЕИК 205997727, сумата в общ размер от **514.64 лева** (петстотин и четиринадесет лева и шестдесет и четири стотинки) - **разноски**, от които сумата от **177.53 лева** за заповедното производство по ч.гр.д. № 13620 по описа на ПРС за 2021 г., XII гр. с. и сумата от **337.11 лева** за настоящото производство по гр.д. № 1852 по описа за 2022 г. на РС – Пловдив, XVIII гр.с., съразмерно с уважената част от исквете.

ОСЪЖДА „КРЕДИТ ИНС“ АД, ЕИК 205997727 **да заплати** на .....Д. Г. Б., с личен № ....., сумата в размер на **242.69 лева** (двеста четиридесет и два лева и шестдесет и девет стотинки) - адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на А. Д. Д. за настоящото производство по гр.д. № 1852 по описа за 2022 г. на РС – Пловдив, XVIII гр.с., съразмерно с отхвърлената част от исквете.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – Пловдив.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/ _____